

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 36 2020

Zondag 6 september

Veertiende zondag na Pinksteren

Epistel : Brief van de H. Paulus aan de Galaten 5, 16 – 24

Evangelie : Mattheus 6, 24 – 33

Wij moeten in ons leven een beslissende keuze maken want niemand kan twee heren dienen (evangelie). Kiezen wij God, dan zal God voor ons zorgen en zullen wij de vrucht van het goddelijk leven in ons zien groeien.; kiezen wij niet voor God maar volgen wij de wet van het vlees, dan zullen wij ook de bittere vruchten hiervan plukken (epistel) .
Uit het Dagmissaal

De sluier meer opgelicht 15/07/2020

Nadat Mgr. Viganò een felle kritiek schreef over het Tweede Vaticaans Concilie, en eigenlijk onomwonden beweerde dat het geheel en al naar de prullenmand moet verwezen worden, heeft Mgr. Schneider een eigen visie neergepend over dat Concilie:

In de afgelopen decennia hebben niet alleen verklaarde modernisten, maar ook theologen en gelovigen die van de Kerk houden, een houding aangenomen die lijkt op een blinde verdediging van alles wat het Tweede Vaticaans Concilie heeft gezegd. Een dergelijke houding leek soms echte mentale acrobatiek en een “kwadratuur van de cirkel” te vereisen. Ook nu nog is de algemene mentaliteit van goede katholieken een houding die de facto zegt dat alles wat het Tweede Vaticaans Concilie heeft gezegd of wat de huidige paus zegt of doet onfeilbaar is. Dit soort ongezond papocentrisme is al meerdere generaties lang aanwezig onder de katholieken in de afgelopen twee eeuwen. En toch zijn in de grote traditie van de Kerk respectvolle kritiek en feitelijk theologisch debat altijd aanwezig geweest en toegestaan, omdat we moeten zoeken naar waarheid en naar trouw aan de goddelijke openbaring en de permanente traditie van de Kerk. Die impliceert op zichzelf al het gebruik van de rede en rationaliteit en vermijdt spirituele acrobatiek. Sommige verklaringen van bepaalde overduidelijk dubbelzinnige en misleidende uitdrukkingen in de concilieteksten lijken kunstmatig en niet overtuigend, vooral wanneer ze in het licht van de

ononderbroken en constante leer van de Kerk op een meer intellectueel eerlijke manier worden overdacht.

Instinctief werd elk redelijk argument dat zelfs de kleinste uitdrukking of het kleinste woord in de teksten van het Concilie in twijfel kon trekken, onderdrukt. Een dergelijke houding is echter niet gezond en is in strijd met de grote traditie van de Kerk, zoals we hebben gezien onder de kerkvaders, kerkleraren en grote theologen van de Kerk gedurende tweeduizend jaar. Een andere mening dan die welke het Concilie van Firenze onderwees met betrekking tot het Sacrament van de Wijding, namelijk het *traditio instrumentorum*, werd in de eeuwen na dat Concilie toegelaten en leidde tot de verklaring van Paus Pius XII in de Apostolische Constitutie *Sacramentum Ordinis* van 1947, waarin hij de niet onfeilbare leer van het Concilie van Florence corrigeerde door te stellen dat het enige dat absoluut noodzakelijk is voor de geldigheid van het sacrament van de Wijding, de handoplegging door de bisschop is. Met deze daad heeft Pius XII geen hermeneutiek van continuïteit toegepast, maar een correctie, aangezien de leer van het Concilie van Florence in deze kwestie niet de constante leer en de liturgische praktijk van de universele Kerk weerspiegelde. Reeds in 1914 schreef kardinaal W. M. van Rossum over de verklaring van het Concilie van Florence betreffende het sacrament van de Wijding dat deze leer van het Concilie hervormbaar was en zelfs moest worden losgelaten (vgl. *De essentia sacramenti ordinis*, Freiburg 1914, p. 186). In dit concrete geval was er dus geen plaats voor een hermeneutiek van continuïteit.

Als het pauselijke leergezag of een oecumenisch concilie de niet-onfeilbare leer van de vorige oecumenische concilies corrigeerde (wat zelden gebeurde), ondermijnden ze met deze daden niet de fundamente van het katholieke geloof en zetten ze het leergezag van morgen ook niet af tegen dat van vandaag, zoals de geschiedenis heeft laten zien. Met een bulle van 1425 bevestigde Martinus V de decreten van het Concilie van Konstanz en zelfs het decreet "*Frequens*" van de 39e zitting (1417). Dit decreet bevestigt de dwaling van het conciliarisme, dat wil zeggen de dwaling dat het concilie boven de paus staat. In 1446 verklaarde zijn opvolger, Paus Eugenius IV, echter dat hij de decreten van het Oecumenisch Concilie van Konstanz aanvaardde, met uitzondering van de decreten (zittingen 3-5 en 39) die "*de rechten en het primaat van de Apostolische Stoel aantasten*" (absque tamen praeiudicio iuris, dignitatis

et praeeminentiae Sedis Apostolicae). Het dogma van het Eerste Vaticaans Concilie over het pauselijk primaat verwierp vervolgens uiteindelijk de dwaling van het conciliarisme van het Oecumenisch Concilie van Konstanz. Zoals gezegd heeft Paus Pius XII de fout van het Oecumenisch Concilie van Florence met betrekking tot het Sacrament van de Wijding gecorrigeerd. De fundamenten van het geloof werden niet door deze zelden voorkomende daden van correctie van eerdere uitspraken van het niet onfeilbare leergezag ondermijnd, juist omdat deze concrete uitspraken (bijvoorbeeld van de concilies van Konstanz en Florence) niet onfeilbaar waren. Sommige uitdrukkingen in de teksten van het Tweede Vaticaans Concilie zijn niet gemakkelijk verenigbaar met de permanente leerstellige traditie van de Kerk. Voorbeelden hiervan zijn bepaalde verklaringen van het Concilie over godsdienstvrijheid (opgevat als een natuurlijk recht en daarom door God positief gewild om een valse religie te beoefenen en te verspreiden, die afgoderij of nog erger kan omvatten); over het onderscheid tussen de Kerk van Christus en de katholieke Kerk (het probleem van “subsistit in” geeft de indruk dat er twee realiteiten bestaan: enerzijds de Kerk van Christus en anderzijds de katholieke Kerk); over en de houding ten opzichte van niet-christelijke religies en de moderne wereld.

Hoewel de Congregatie voor de Geloofsleer in haar antwoorden op enkele vragen over bepaalde aspecten van de leer over de Kerk (29 juni 2007) een verklaring heeft gegeven voor de uitdrukking ‘subsistit in’, heeft zij helaas vermeden om duidelijk te stellen dat de Kerk van Christus werkelijk de katholieke Kerk is. Met andere woorden, zij heeft vermeden de identiteit tussen de Kerk van Christus en de katholieke Kerk expliciet te vermelden. In feite blijft een zekere mate van vaagheid. Er is ook een houding die a priori alle mogelijke bezwaren tegen de bovengenoemde betwiste verklaringen in de teksten van het Concilie verwerpt. In plaats daarvan wordt als enige denkbare oplossing gepresenteerd: de methode van de “hermeneutiek van de continuïteit”. Jammer genoeg worden twijfels over de theologische problemen in verband met deze verklaringen van het Concilie niet serieus genomen. We moeten altijd in gedachten houden dat het hoofddoel van het Concilie een pastoraal karakter had en dat het Concilie niet van plan was om zijn eigen definitieve leerstellingen te presenteren. *(wordt vervolgd)*

De kracht van de Heilige Eucharistie

Jaren geleden deed de NASA enkele experimenten met een speciaal type camera die het energie niveau in het menselijk lichaam kon meten op een monitor. Deze energie duikt op als een aura rond het lichaam.

Hiermee wilde de NASA de effecten van ruimtereizen op astronauten onderzoeken. Toen zij experimenteerden in een ziekenhuis ontdekten zij dat het aura rond iemand die stervend is erg verzwakt, tot niets bij het sterven zelf. Een wetenschapper en zijn medewerker in het ziekenhuis zaten achter een twee-richtingen camera. Hierin zagen zij een andere man binnengaan in de ziekenkamer van de stervende met iets lichtend in zijn zak. Toen die man dat 'voorwerp' uit zijn zak nam baadde de kamer plots in volle licht. Het licht was zo sterk dat de camera mannen niet meer in hun camera konden zien wat er gebeurde. Ze gingen de ziekenkamer binnen en ontdekten dat de stervende man de H. Communie kreeg. En dan zagen zij in hun camera dat het aura rond de man feller licht uitstraalde.

Alhoewel de cameraman al meer dan 50 jaar was, besloot hij na dit voorval priester te worden. FB: Gianna Rae facebook.

Hieruit kunnen we afleiden dat in iedere kerk het tabernakel omgeven is door een schitterend fel licht uitgaande van de Heilige Hostie(s) die erin bewaard worden. In een gewetensonderzoek kan men zich afvragen waarom wij zo koud en kil een kerk binnengaan; waarom wij niet aanstonds opkijken naar het tabernakel als centrum in het kerkgebouw; waarom wij niet meer knielen voor we Jezus in de Heilige Communie ontvangen; waarom kindjes niet meer gewezen worden op wie er woont in het tabernakel; waarom de priester in de *novus ordo mis* ons het slechte voorbeeld geeft door zijn rug te keren naar het tabernakel? En nog zovele vragen die een antwoord verwachten...met als voornaamste vraag: is er dan geen geloof meer in de Heilige Hostie?

Zondagen 6,13, 20 en 27 september H. Mis om 11.30u in de kapel

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw

• Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

• T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin